

А колкото за твой ли? бы ще негли ако любовта ти може да направи чудо.

Диктаторът не беше вече бѣсенъ тигръ, бѣше старецъ подѣтиненъ, говореше безъ мысли, слушаше безъ да разбира, изгледваше безъ да види.

А Марія прискърбна пакъ както и предній день, но по малко уплашена за състояніето му, залови се за този призракъ и мѣчаше се да му даде животъ. Като тури ръцѣтъ си на ръцѣтъ на рыбаина, очитѣ си на очитѣ му, сърдцето си на сърдцето му, права или колѣничала прѣдъ него, като го обсипваше съ ласканіята и галеніята си, като го наричаше съ най сладкитѣ имена, като ся смѣяше и плачаше при най малкитѣ му движенія, и ся обхождаше съ него въ едно врѣме като съпруга, като майка, като дъщеря, като слугыня, като духовникъ, като ангелъ неговъ; едно слѣдъ друго водяше го въ срѣдъ семейството му, или му напомняше прѣминжлытъ увеселенія и бѣдущытъ надежды. Показваше му вситѣ стаи на къщятъ имъ, всичкѣтъ покщници на дѣдытъ имъ, всичко що можаше да го окопоти и завърне.

Но напраздно бѣхъ всички тѣзи подвизи! Страненъ въ домътъ си, нищо и никого безъ да познава, Мазаніель не отговаряше на всичко това освѣтъ съ рѣчи на прѣсѣклищъ. — Клетвата..... и прѣдателството!..... Изгорѣте това, убійте опогозы!..... Ела Маріе, ела съпругнице моя..... Ела вѣрный мой народе..... нека цѣлунимъ позѣтъ на Маріѣ Арскѣ!.....

И понеже тая идея излѣзваше непрѣстанно изъ уста-та му, Пузолянката, вмѣсто да го отдалечи отъ неѣж на-помневаше му ѣж повече сладостно..... Зе въ обятіята си полудѣлытъ и приказваше му като на дѣге, всичкѣтъ исторіѣ на незнакомкѣтъ, на обѣцѣтъ, на деветодневнѣтъ молитвѣ, и му говоряше за спокойствіето и за радостъ-тъ на коѣкто ще ся наслаждаватъ прѣзъ всякий си животъ.